

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Martiny Vernerové a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, IČO: 67010041,
pobočný spolek spolku Děti Země,
sídlem Cejl 866/50a, 602 00 Brno,
zastoupen JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou,
sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2018, č. j. 5576/DS/2017,
JID: 35437/2018/KUUK,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 10. 4. 2018, č. j. 5576/DS/2017, JID: 35437/2018/KUUK, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 600 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2018, č. j. 5576/DS/2017, JID: 35437/2018/KUUK, jímž bylo jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 30. 10. 2017, č. j. ODSH-2599/2012, zn. MULO-37579/2017, kterým byly dodatečně povoleny stavby SO A 152 – polní cesta z Bílinky, SO A 164 – příjezd ke hřišti a SO A 167 – polní cesta nad Prackovicemi, zamítnuto jako nepřipustné.
2. Žalobce se současně v žalobě domáhal zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobce zrekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, že prvostupňovým rozhodnutím kromě dodatečného povolení předmětných staveb došlo také k vyloučení žalobce z tohoto řízení. Dále žalobce v žalobě předložil argumentaci směřující k prokázání jeho aktivní žalobní legitimace v dané věci. Uvedl, že je spolkem, z jehož stanov vyplývá, že jeho hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny a životního prostředí. V souladu se zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) a zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, (dále jen „zákon o posuzování vlivů“) se žalobce přihlásil do řízení do 7 dnů od zveřejnění veřejné vyhlášky na úřední desce správního orgánu prvního stupně. Žalobce zdůraznil, že se daného správního řízení aktivně účastnil. Žalobce trval na tom, že postupem správních orgánů byl zkrácen na svých právech a toto porušení jeho práv mohlo způsobit nezákonnost rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně.
4. Žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že žalobce není účastníkem daného řízení o dodatečném povolení staveb, protože nesplnil požadavky § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť specifikace v jeho žádosti se týká jen dálnic a nikoli povolování polních cest a příjezdových komunikací. Dalším důvodem pro závěr, že žalobce není účastníkem daného řízení, byla dle správního orgánu prvního stupně skutečnost, že dodatečně povolované stavby jsou podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) účelovými komunikacemi a nikoli dálnicemi a jejich součástmi. Žalovaný pak žalobcovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl jako nepřipustné s tím, že ze žádosti žalobce dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ze dne 20. 7. 2012 vyplývá, že tato žádost neobsahuje konkrétní kategorie pozemních komunikací ve smyslu § 2 zákona o pozemních komunikacích. Dalším důvodem nepřipustnosti odvolání byla skutečnost, že dodatečně povolované stavby nejsou součástí dálnice D8-0805, neboť řízení o dodatečném vydání stavebního povolení vedl městský úřad a nikoli Ministerstvo dopravy. Žalobce dále namítal, že žalovaný se nevyjádřil k jeho podrobné argumentaci v odvolání a nevyjádřil se ani k jeho odkazům na judikaturu. Žalovaný se tedy dle názoru žalobce nevypořádal s obsahem jeho odvolání přezkoumatelným způsobem.
5. Žalobce zdůraznil, že jeho žádost dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je dostatečně srozumitelná, neboť žalobce v ní definoval řízení, o kterých chce být informován takto: „*Výstavba a modernizace silnic I. a II. třídy, včetně dálnic a rychlostních silnic, nebo jejich součástí a doprovodných staveb (např. zařízení stavenišť, sjezdy, odpočívky a*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přivaděče apod.).“ Žalobce trval na tom, že předmětné stavby byly a jsou součástí dálnice D8-0805, neboť jejich dodatečné povolení bylo právě umístěním a povolením dálnice vyvoláno. Žalobce rovněž zdůraznil, že stanovisko EIA ze dne 15. 11. 1996 pro dálnici D8-0805 (podmínky A/30 a B/15) se týká předmětných staveb stejně jako samotná žádost o dodatečné povolení staveb. Ve správním spisu jsou založeny doklady, které se týkají dálnice D8-0805 – jako např. stanovisko Správy CHKO České středohoří ze dne 22. 3. 2013 či stanovisko Městského úřadu Lovosice, odboru životního prostředí ze dne 20. 2. 2017, č. j. MULO 3137/3017, s názvem Souhrnné stanovisko k dokumentaci na akci: „Dálnice D8, stavba 0805, část A – hlavní trasa Lovosice – Řehlovice“.

6. Dále žalobce uvedl, že pro zajištění účasti spolků ve správních řízeních není zásadní, zda a kdy spolky podaly žádost podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, ale je zásadní, zda svou přihlášku do řízení podaly ve lhůtě do 8 dnů od doručení oznámení poštou od správního orgánu nebo do zveřejnění na úřední desce. K tomu žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2012, č. j. 6 As 32/2010-754, a ze dne 27. 4. 2012, č. j. 7 As 25/2012-21. Žalobce se v daném případě přihlásil na základě dopisu městského úřadu i veřejné vyhlášky do 7 dnů. Proto dle jeho názoru obsah jeho žádosti dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny není podstatný. Žalobce trval na tom, že by se stal účastníkem předmětného řízení o vydání dodatečného stavebního povolení v souladu s účelem § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, i kdyby svou žádost dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nikdy neposlal či by ji poslal až následně.
7. Dále žalobce namítal, že považuje za zcela irrelevantní argumentaci správních orgánů odkazem na skutečnost, že předmětné stavby jsou dle zákona o pozemních komunikacích účelovými komunikacemi, o kterých se žádost žalobce dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nezmiňuje. Žalovaný argumentoval, že dodatečně povolované stavby nejsou součástí dálnice, neboť řízení týkající se dálnice by nevedl v prvním stupni městský úřad, ale Ministerstvo dopravy. Žalobce trval na tom, že zákon o ochraně přírody a krajiny je ve vztahu speciality k zákonu o pozemních komunikacích. Proto dle jeho názoru není podstatné, jaký účel mají umísťované, povolované, či dodatečně povolované pozemní komunikace. Podstatné je, zda mohou mít negativní vliv na zájmy ochrany přírody a krajiny ve smyslu účelu zákona o ochraně přírody a krajiny. V tomto směru odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 1 As 35/2006-100, a jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2006, č. j. 30 Ca 5/2006-21. Ve vztahu k tvrzení žalovaného, že řízení o stavbě, která by byla součástí dálnice, by rozhodovalo Ministerstvo dopravy, žalovaný uvedl, že naopak je zcela logické, že v prvním stupni v dané věci rozhodoval Městský úřad Lovosice, když původní stavební řízení o těchto stavbách před jeho zrušením soudem bylo vedeno rovněž před Městským úřadem Lovosice.
8. K tvrzení žalovaného, že řízení o dodatečném povolení předmětných staveb není navazujícím řízením ve smyslu zákona o posuzování vlivů, žalobce uvedl, že z celé řady podkladů založených ve správním spisu vyplývá, že předmětné stavby byly součástí stavby dálnice D8-0805. Proto dle žalobce platí, že dodatečné stavební povolení se týká stavby dálnice D8-0805 Lovosice – Řehlovice, pro kterou bylo nutné předložit závazné stanovisko EIA. Žalobce trval na tom, že dodatečné stavební povolení je navazujícím řízením ve smyslu zákona o posuzování vlivů stejně jako samotné stavební řízení. Pokud správní orgán prvního stupně s předmětnými stavbami od roku 1995 zacházel jako se součástí dálnice D8-0805 (proces EIA, územní řízení, řízení o stavebním povolení, řízení o dodatečném stavebním povolení), není možné, aby v žalobou napadeném rozhodnutí počal Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tvrdit, že se jedná o tři samostatné stavby. V tomto směru žalobce poukázal na postup Magistrátu města Zlín, který automaticky řízení o dodatečném povolení meliorací považoval za součást stavby Dálnice D49, stavba 4901 Hulín- Fryšták.

9. Žalobce rovněž trval na tom, že správní orgán postupoval v rozporu se zákonem, když oznámení o zahájení řízení o dodatečném povolení předmětných staveb neobsahovalo v rozporu s ustanovením § 9b odst. 1 písm. d) zákona o posuzování vlivů údaje o tom, jakým způsobem se může tohoto navazujícího řízení veřejnost a dotčená veřejnost zúčastnit.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že účastníkem řízení není nutně ten, s kým správní orgán jedná, ale ten, komu postavení účastníka podle zákona svědčí.
11. Dále žalovaný zdůraznil, že předmětem řízení o dodatečném povolení stavby jsou účelové komunikace, které slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských objektů. Jedná se o polní cesty a příjezd k hřišti. Tyto komunikace, ač byly součástí projektové dokumentace pro stavbu dálnice, jsou samostatnými cestami, o čemž svědčí i zákonná příslušnost pro vydání stavebního povolení na tyto stavby. Žalovaný trval na tom, že pokud by předmětné stavby byly součástí stavby dálnice, příslušným speciálním stavebním úřadem by nebyl Městský úřad Lovosice, ale Ministerstvo dopravy. Dále žalovaný uvedl, že zákon o pozemních komunikacích uvádí součásti dálnic, silnic a místních komunikací, které se v rámci stavebního řízení povolují vždy podle kategorie komunikace. Proto v souladu s § 40 zákona o pozemních komunikacích účelové komunikace nemohou být součástí jiné kategorie komunikace. Z žádosti žalobce dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nevyplývá, že by chtěl být informován o řízeních týkajících se účelových komunikací.
12. Dále žalovaný zdůraznil, že se v daném případě jedná o příjezd k hřišti a polní cesty, které bez stavby dálnice existovaly. Pro výstavbu dálnice byly tyto účelové komunikace jen upraveny tak, aby výstavbou dálnice nezanikla jejich funkce. Polní cesta z Bílinky (SO A 152) musela být přeložena pod mostní objekt A 204 dálnice D8-0805 v km 51,412. Polní cesta nad Prackovicemi (SO A 167) je propojením původní cesty přerušené tělesem dálnice. Část je vedena v souběhu s tělesem dálnice. Následně propojuje původní cestu s příjezdovou komunikací do Prackovického lomu a v poslední části se jedná pouze o úpravu části příjezdové komunikace do lomu Prackovice a její přeložení (cesta vedena pod mostním objektem A 210 v km 57,85 dálnice). Účelem objektu SO A 164 je zlepšení příjezdu k novým šatnám na hřišti FC Vchynice. Objekt je situačně umístěn cca 180 m jižně od tělesa dálnice mezi km 49,8 – 50.
13. Žalovaný zdůraznil, že z žalobcem citované judikatury nevyplývá, že by pro vznik účasti v řízení nebyla vůbec potřebná žádost dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, ale citovaná judikatura pouze formuluje právní výklad, podle něhož se spolky mohou účastnit i řízení zahájených před podáním žádosti dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tento právní výklad žalovaný zastává a v praxi uplatňuje již řadu let, ale s napadeným rozhodnutím tato skutečnost dle jeho názoru nijak nesouvisí.
14. Žalovaný dále uvedl, že trvá na tom, že v případě předmětných staveb se nejedná o navazující řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů, neboť povolované stavební objekty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebyly předmětem posouzení záměru. Předmětné stavební objekty vycházejí z podmínek stanoviska EIA ze dne 15. 11. 1996 (A30, B15), tedy jsou ve vztahu ke stanovisku EIA jeho konstitutivním výstupem.

15. Žalovaný setrval na tom, že žalobce nebyl účastníkem daného řízení, a tedy nenaplnňoval podmínku § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), že proti rozhodnutí se může odvolat pouze účastník řízení. Zdůraznil, že pokud správní orgán prvního stupně s nějakou osobou jako s účastníkem jednal a odvolací orgán dojde k závěru, že taková osoba účastníkem řízení není, její odvolání zamítne jako nepřipustné. V rámci odvolacího řízení se již samostatně nerozhoduje o sporném účastenství usnesením podle § 28 správního řádu, ale rozhodne se přímo o podaném odvolání.

Replika žalobce a doplnění žaloby

16. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které setrval na své argumentaci. Žalobce trval na tom, že jeho žádost dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny dopadá i na předmětné stavby, neboť zásadní je možný vliv stavby na ochranu přírody a nikoli přesný název staveb dle zákona. Zdůraznil opět, že za zásadní považuje skutečnost, že se do předmětného řízení přihlásil v zákonem požadované osmidenní lhůtě.
17. Dále poukázal na rozporné stanovisko žalovaného, který na jedné straně nepopírá, že pro předmětné stavby jako součást dálnice D8-0805 bylo vydáno stanovisko EIA ze dne 15. 11. 1996, ale současně tvrdí, že se těchto staveb stanovisko EIA netýká.
18. V doplnění žaloby ze dne 17. 7. 2019 žalobce poukázal na řízení vedené Magistrátem města Zlína ohledně úpravy kanalizace u dálnice D 49. Poukázal na skutečnost, že předmětný úřad bez dalšího považuje stavbu úpravy kanalizace za součást stavby dálnice, dané vodoprávní řízení za navazující řízení dle zákona o posuzování vlivů a připouští v daném řízení účast dotčené veřejnosti včetně spolků.

Posouzení věci soudem

19. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
20. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
21. Nejprve považuje soud za nezbytné vymezit rozsah soudního přezkumu v dané věci. Předmětem soudního přezkumu v dané věci je rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce jako nepřipustné. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „... rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřipustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřipustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009-91, publ. pod č. 2127/2010 Sb. NSS). Zdejší soud byl tak oprávněn zkoumat pouze to, zda bylo odvolání žalobce skutečně nepřipustné, či nikoli.

22. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí se sice v odůvodnění zabýval otázkou, proč není možné žalobce považovat za účastníka daného řízení, ovšem tato skutečnost nenalezla žádný odraz ve výroku rozhodnutí. V rámci prvostupňového řízení tedy nebylo o účastenství žalobce nijak rozhodnuto a bylo s ním i přes závěry obsažené v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jednáno jako s účastníkem řízení. Až ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí našel odraz názor žalovaného, že žalobce není účastníkem daného řízení. S ohledem na výše uvedenou judikaturu tedy soud v daném řízení může posuzovat pouze otázku, zda bylo dané odvolání přípustné, či nikoli. Proto se dle soudu nelze ani zabývat poukazy žalobce na to, že se žalovaný nevypořádal s argumentací žalobce obsaženou v odvolání ohledně účastenství žalobce v řízení, neboť prvostupňovým rozhodnutím nebylo o účastenství žalobce rozhodováno.
23. Pro úplnost soud poznamenává, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje rozhodné skutečnosti a právní důvody, na základě kterých žalovaný dospěl k závěru o nepřipustnosti odvolání žalobce. V tomto směru jej tedy soud shledal přezkoumatelným. Správností těchto závěrů se bude soud zabývat níže.
24. První skutečností, ve které žalovaný spatřoval důvod pro vyslovení závěru, že žalobce nebyl účastníkem daného řízení, bylo, že žalobce svou žádost dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vymezil takto: „*Výstavba a modernizace silnic I. a II. třídy, včetně dálnic a rychlostních silnic, nebo jejich součástí a doprovodných staveb (např. zařízení stavenišť, sjezdy, odpočívky, přivaděče apod.)*“ a v daném případě byly předmětem pouze účelové komunikace. Obdobnou otázkou se již v minulosti ve vztahu k samotnému žalobci a jeho sporu s jiným správním orgánem zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 1 As 35/2006-100. V tomto rozsudku je uvedeno: „*Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce podáním učiněným u prvostupňového orgánu dne 2. 6. 2005 požádal (s výslovným odkazem na § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny) o zasílání informací týkajících se zamýšlených zásahů a zahajovaných správních řízení, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody. Tato žádost byla pod bodem a) vymezena jako „výstavby a modernizace silnic I. třídy, včetně dálnic a rychlostních silnic, nebo jejich součástí a doprovodných staveb (např. zařízení stavenišť, sjezdy, odpočívky a přivaděče apod.)*“. V době zahájení správního řízení (16. 6. 2005) byla tato žádost platná (§ 70 odst. 2, věta druhá zákona o ochraně přírody a krajiny). Z obsahu návrhu na zahájení stavebního řízení podaného Ředitelstvím silnic a dálnic ČR vyplývá, že navrhovány byly polní cesty podél větví A a D křižovatky, která je součástí stavby „R 35 Sedlice - Opatovice, MUK Sedlice“. Účelem těchto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

staveb měla být obsluha přilehlých pozemků v návaznosti na polní cesty stavby D11 1105-2. V *intencích této žádosti bylo prvostupňovým orgánem rozhodnuto, a to stavebním povolením ze dne 3. 8. 2005 zn. 53128/2005 OD1/Mlá. Existenci předmětných staveb předpokládá ostatně i předcházející územní rozhodnutí vydané Magistrátem města Pardubic dne 8. 10. 2004 pod č. j. ÚSO 587/04/Vg, kde je jako součást rychlostní komunikace R 35 Sedlice - Opatovice n. L. uvedena (jako objekt silnice), v části MUK Sedlice též stavba „nových polních cest podél křižovatkových větví v délce cca 442 m a 394 m“.*

25. *Z výše uvedeného je tedy zcela zřejmé, že stavby povolené prvostupňovým orgánem jsou součástí stavby výše zmiňované rychlostní komunikace a krajský soud tedy nikterak nepochybil, pokud vzal tuto skutečnost za bezpečně prokázanou. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani argumentace stěžovatele poukazující na typologii pozemních komunikací dle zákona o pozemních komunikacích. Pro posouzení charakteru předmětných staveb není podstatné, zda jsou, ve smyslu zmiňovaného zákona, definovány jako účelové komunikace, tedy komunikace které typově nespádají do předmětu zájmů žalobce ve smyslu jeho žádosti ze dne 2. 6. 2005. Jakkoli totiž tyto stavby mohou být povolovány samostatně, podstatné je, že v projednávané věci tvoří imanentní součást stavby rychlostní komunikace R 35 Sedlice - Opatovice n. L.; jde o tzv. „vyvolané objekty“ jejichž existence se odvíjí od potřeby řešení externalit stavby hlavní. Lze tedy uzavřít, že povolované stavby bylo lze věcně podřadit pod bod a) žádosti žalobce zahrnující výstavbu „rychlostních silnic, nebo jejich součástí a doprovodných staveb“.*
26. S výše uvedenými závěry se zdejší soud plně ztotožňuje. Nyní projednávaný případ je prakticky totožný jako případ posuzovaný Nejvyšším správním soudem ve výše uvedeném rozsudku. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v době zahájení správního řízení byla výše specifikovaná žádost žalobce dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny platná. Z návrhu na zahájení řízení ze dne 25. 4. 2013 podaného Ředitelstvím silnic a dálnic ČR vyplývá, že žadatel žádal v rámci stavby „Dálnice D8, stavba 0805, část A, hlavní trasa Lovosice – Řehlovice“ mimo jiné i o dodatečné povolení předmětných staveb. V této žádosti stavebník předmětné stavby označuje výslovně jako „stavební objekty stavby dálnice D8, 0805, Lovosice Řehlovice, část A“. Ve veřejné vyhlášce o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby správní orgán prvního stupně uvedl, že se jedná o dodatečné povolení stavby „Dálnice D8, stavba 0805 Lovosice Řehlovice, část A v rozsahu stavebních objektů SO A 152 – polní cesta z Bílinky, SO A 164 – příjezd ke hřišti, SO A 167 – polní cesta nad Prackovicemi“. I v daném případě, stejně jako ve výše citovaném případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem, jsou dle soudu nepochybně předmětné stavby imanentní součástí stavby dálnice. I v tomto případě jde o tzv. „vyvolané objekty“, jejichž existence se odvíjí od potřeby řešení důsledků realizace stavby hlavní. Dle soudu předmětné stavby bylo možné věcně podřadit pod doprovodné stavby k dálnici, a tedy jednoznačně spadaly do okruhu staveb, na které se vztahovala žádost žalobce dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Na tuto skutečnost nemohlo mít žádný vliv, že předmětné stavby byly předmětem samostatného řízení a věcně příslušným orgánem k vedení řízení byl orgán odlišný od orgánu, který rozhoduje ve stavebním řízení o hlavní stavbě.
27. S ohledem na výše uvedené shledal soud námitku žalobce ve vztahu k podřazení předmětných staveb pod řízení, na které se vztahuje jeho žádost dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, důvodnou.
28. Další skutečností, ve které žalovaný spatřoval důvod pro vyslovení závěru, že žalobce nebyl účastníkem daného řízení, bylo tvrzení žalovaného, že předmětné stavební objekty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nejsou předmětem posuzování podle zákona o posuzování vlivů a nejedná se o navazující řízení ve smyslu tohoto zákona.

29. Pro posouzení dané věci je zásadní, zda předmětné řízení o dodatečném stavebním povolení je navazujícím řízením ve smyslu zákona o posuzování vlivů, či nikoli. Dle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů se navazujícím řízením rozumí řízení o záměrech, které podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí. Stavba Dálnice D8, stavba 0805 Lovosice Řehlovice, podléhala posouzení vlivů na životní prostředí. V dané věci bylo vydáno stanovisko EIA ze dne 15. 11. 1996. Souhlasné stanovisko na předmětnou stavbu bylo podmíněno celou řadou podmínek pro fázi přípravy i pro fázi realizace stavby. Mezi podmínkami po fázi přípravy je uvedena mimo jiné podmínka A 30, kde je uvedeno, že investor zajistí v případě potřeby náhradní výstavbu kabin sportovců FK Vchynice včetně příslušných inženýrských sítí a přístupové komunikace na pozemcích poskytnutých obcí. Tato podmínka je naplňována stavbou SO A 164 – příjezd ke hřišti. Mezi podmínkami pro fázi realizace stavby dálnice je podmínka B 15, kde je uvedeno, že je nutné zajistit přístupy na zemědělské a lesní pozemky. Tato podmínka je mimo jiné naplňována stavbami SO A 152 – polní cesta z Bílinky a SO A 167 – polní cesta nad Prackovicemi. Jak již bylo uvedeno výše, z obsahu správního spisu vyplývá, že předmětné stavby jsou imanentní součástí stavby dálnice, která byla stavbou, která podléhala posuzování vlivů na životní prostředí dle zákona o posuzování vlivů. Vzhledem k této skutečnosti je nutné předmětná řízení posuzovat jako řízení navazující ve smyslu zákona o posuzování vlivů, a to bez ohledu na skutečnost, že o jejich dodatečném povolení bylo vedeno samostatné stavební řízení.
30. Z obsahu správního řízení pak vyplývá, že žalobce se řádně do předmětného řízení v zákonem stanovené lhůtě přihlásil. V souladu s § 9c odst. 3 zákona o posuzování vlivů tak splnil podmínku pro to, aby byl účastníkem předmětného řízení.
31. S ohledem na výše uvedené shledal soud námitku žalobce, že byl účastníkem daného řízení, protože splnil podmínky pro účast v předmětném řízení jako navazujícím řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů, důvodnou.
32. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.
33. Soud nepřikročil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť v tomto rozhodnutí, jak již soud výše uvedl, ve výrokové části nebylo rozhodováno o účastenství žalobce. Žalobou napadené rozhodnutí bylo prvním rozhodnutím v řízení, v jehož výroku nalezla odraz skutečnost, že správní orgány nepovažovaly žalobce za účastníka daného řízení.
34. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 16 600 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby právní zástupkyně žalobce JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d); podání repliky – § 11 odst. 1 písm. d); podání doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 1 200 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. června 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.